

Arrest

nr. 196 692 van 15 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gelet op de beschikking van 1 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 december 2017 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. STESENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger, Arabier en sjiitisch moslim. U bent op 15 juni 1975 geboren in Misan. U verhuisde samen met uw familie naar Bagdad in 1991 omdat uw vader daar werk gevonden had.

In 2006 is uw relatie met uw familie verbroken omdat u toen huwde met een soennitische vrouw. In 2006 bent u samen met uw echtgenote omwille van het sektarisch geweld in Irak naar Syrië gegaan. In 2008 keerde u terug naar Irak omdat de situatie toen terug stabiel werd. U ging toen in de soennitische wijk Ameriya wonen, omdat de familie van uw echtgenote daar woonde. Jullie gingen bij de familie van uw echtgenote inwonen omdat u zelf geen huis kon huren. In februari 2015 kon u toch een aparte woning huren voor u en uw gezin.

Nadat uw schoonbroer M.(...) werd vermoord omdat hij als soenniet aanwezig was in een sjiitische wijk, werd in maart 2015 een begrafenisceremonie georganiseerd voor de mannen bij uw thuis. De burens en kennissen van uw schoonfamilie die toen langskwamen, zagen in uw huis spullen liggen die erop wezen dat u sjiitisch was (foto's van de imams, zand waar sjiieten op bidden, zwaard van de imam). Hierna vroegen deze mensen of u sjiiet was, waarop u antwoordde van wel.

In juni 2015 ontving u een dreigbrief van het Islamitisch Leger (Jaish Al Islam). In de brief werd u opgelegd om de wijk te verlaten. U ging hierna onmiddellijk naar de politie om klacht in te dienen. Ze zeiden u dat u al de derde persoon was die een dreigbrief van hen ontvangen had die maand.

Drie dagen later, op 28 juni 2015 werd uw zoon A.(...) ontvoerd. Die avond werd u opgebeld door een van de ontvoerders, hij vroeg u waarom u nog in de wijk verbleef en zeiden dat u 10 000 dollar losgeld moest betalen voor uw zoon. De volgende dag belde hij u terug op om te vragen of het geld klaar lag. U zei dat u dergelijk bedrag niet bijeen kon sprokkelen, waarna jullie overeenkwamen dat u 5000 dollar losgeld moest betalen.

Op 1 juli 2015 belde hij nog een keer, hij zei dat u naar de Hassan 1 Moskee moest komen. Toen u daar aankwam, vroeg hij u om het geld uit het raam van uw auto te gooien. U vond dat te riskant, en stak het geld in een zakdoekendoosje. Hierna werd u terug opgebeld en werd u gezegd dat uw zoon zich in de Al Ihwa Al Saiheen Moskee bevond. U ging daarheen en vond ginds uw zoon terug. Hierna ging u naar huis en naar de politie om aan te geven dat uw zoon terug was.

Op 2 juli werd u opnieuw opgebeld door deze personen. Ze vroegen u waarom u nog steeds de wijk niet verlaten had, en gaven u nog een paar dagen de tijd om aan hun eis tegemoet te komen. Op 5 juli verliet u uw wijk.

Van 5 juli tot 2 augustus 2015 ging u bij uw zus R.(...) in de wijk Jihad in Bagdad wonen met uw gezin. Terwijl u daar woonde, kwamen sjiitische milities, waaronder buurman Ali Abu Zahra van Jaish Al Mahdi, verschillende keren langs om te vragen waarom u van Al Ameriya naar Al Jihad verhuisd was. Ze verdachten u ervan een spion te zijn, en vroegen u om zich aan te sluiten bij Hashd Al Shaabi om het tegendeel te bewijzen. U zei dat u dit niet kon doen omdat uw vader ziek was en u naar het zuiden van Irak moest trekken om voor hem te zorgen. Met dit smoesje slaagde u erin het land te verlaten.

U heeft Irak verlaten op 2 augustus 2015. Hierna reisde u via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam op 1 september 2015 aan in België en vroeg op 3 september 2015 asiel aan.

Uw echtgenote verhuisde in juni 2016 naar haar oom in de wijk Al Dora omdat ze na uw vertrek geïntimideerd werd door sjiitische milities, die ook uw auto in brand staken op 23 mei 2016 in Al Jihad.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: in originele vorm uw woonstkaart (dd. 8 november 2012), uw identiteitskaart (dd. 26 april 2006), uw nationaliteitsbewijs (dd. 8 maart 2012), de dreigbrief die u ontving (geen datum), de klacht die u indiende bij de politie (dd. 28 juni 2015), uw verklaring bij de politie dat uw zoon terug vrijgelaten was (dd. 1 juli 2015); in gekopieerde vorm uw paspoort (dd. 23 oktober 2007), uw rantsoenkaart (dd. 22 september 2013), uw huwelijksakte (dd. 20 september 2005), de klacht die uw vrouw indiende nadat uw auto in brand gestoken werd (dd. 23 mei 2016).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier wordt vastgesteld dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en evenmin zwaarwegende gronden dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk maakt omdat geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die aan de basis van deze vrees of dit risico zouden liggen.

De incidenten die u aanhaalde, waren volgens uw verklaringen het gevolg van het feit dat tijdens de rouwceremonie van uw schoonbroer was uitgelekt dat u *sjiïet* bent (CGVS, p. 25). Ten eerste hecht het CGVS geen geloof aan de verklaringen die u aflegt over de rouwceremonie van uw schoonbroer die bij u thuis plaatsvond en waarbij door de aanwezigheid van *sjiïtische* elementen bleek dat u *sjiïet* was. U verklaarde namelijk zelf eerst dat u angstvallig verborgen hield in de soennitische wijk waar u woonde dat u zelf *sjiïet* was. U gaf zelfs aan hoe u dit verborgen hield, namelijk door te zeggen dat u van de soennitische stam Al Saadoun was uit het zuiden, zodat de bewoners uit de wijk Ameriya, die sinds 2006 volledig soennitisch geworden was, door uw accent uit Zuid-Irak niet zouden aannemen dat u *sjiïtisch* was (CGVS, p. 8). Uw schoonbroer M.(...) werd in maart 2015 vermoord, omdat hij als soenniet aanwezig was in een *sjiïtische* wijk (CGVS, p. 25). De begrafenisceremonie vond plaats bij u thuis, waarbij u er niet aan dacht zou hebben om opvallende *sjiïtische* decoratieve elementen uit uw huis weg te halen, namelijk foto's van *sjiïtische* imams, het zwaard van de imam en het vaste zand waarop *sjiïeten* bidden (CGVS, p. 17). Gezien u in eerste instantie verklaart angstvallig te verbergen dat u *sjiïet* bent, is het niet aannemelijk dat u deze elementen liet hangen in uw huis tijdens de begrafenisceremonie van uw soennitische schoonfamilie, in een overwegend soennitische wijk.

Uw schoonbroer werd als soenniet vermoord door *sjiïeten* en was dus het slachtoffer van sektarisch geweld van *sjiïeten* tegen soennieten (CGVS, p.25). Gezien de sektarische omstandigheden van zijn dood, kan men verwachten dat u juist extra waakzaam zou zijn om geen aandacht te vestigen op uw *sjiïtische* achtergrond. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u door de emoties bij de dood van uw schoonbroer hier niet bij stilstond en u een eenvoudig persoon bent die geen aandacht besteedt aan dergelijke details (CGVS, p. 26). Het CGVS ontkent niet dat u emoties invloed kunnen hebben op de handelingen van een persoon. Toch wordt uw uitleg hiervoor niet als afdoende geacht omdat u hiervoor zelf verklaarde erg waakzaam te zijn om uw *sjiïtische* achtergrond te verbergen. Hierbij gaf u aan wel aandacht aan details als uw Zuiders accent te besteden, door namelijk te zeggen dat u van de Al Saadoun stam was (CGVS, p. 8). Het is dan ook niet aannemelijk dat uw emotionele toestand na het overlijden van uw schoonbroer, zeker in de huidige context van sektarische spanningen in Irak, uw waakzaamheid hierover zou tenietdoen.

Er werd u ook gevraagd wie de mensen waren die naar de rouwceremonie bij uw thuis kwamen, waarop u antwoordde dat di

.t verwanten waren van uw echtgenote en burens die u niet allemaal kende (CGVS, p. 26). Gezien u dus ook mensen bij uw thuis verwachtte die u niet kende, kon u niet weten of u de personen die bij uw thuis langskwamen kon vertrouwen. Ook hierdoor is het niet plausibel dat u niet stilstond bij het gevaar dat kon lopen door *sjiïtische* elementen zichtbaar te laten hangen in uw huis.

Verder verklaarde u dat u na het zien van deze elementen gevraagd werd of u *sjiïtisch* bent, en dat u dat toen gewoonweg toegaf (CGVS, p. 26). Dat u dit na één enkele vraag iets toegaf wat u jarenlang verborgen hield, is opnieuw een element in uw verklaringen dat wenkbrauwen doet fronsen. Gevraagd hoe dit kon, stelde u dat u dit niet meer kon ontkennen na het zien van deze symbolen, dat u zich geen zorgen maakte bij deze vraag en spontaan antwoordde en dat u nooit verwacht had dat mensen bij u thuis zouden langskomen (CGVS, p. 26-27). Ook deze verklaring kan niet aanvaard worden. Van iemand die namelijk jarenlang verbergt *sjiïet* te zijn, kan ten eerste toch meer weerstand verwacht worden, wanneer zijn geheim dreigt ontdekt te worden. Bovendien raakt uw uitspraak geen mensen bij u thuis verwacht te hebben, kant noch wal, gezien het om een georganiseerde rouwceremonie ging en niet om een onverwachts bezoek. Het CGVS wijst er bovendien op dat uw verklaringen over uw antwoord op de vraag of u *sjiïet* was verschillen bij het CGVS en DVZ, waar u namelijk verklaarde ontkend te hebben *sjiïet* te zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u na confrontatie met deze tegenstrijdigheid enkel kan uitbrengen dat u zich niet meer herinnert dit verklaard te hebben bij DVZ (CGVS, p. 26), is allerm minst voldoende om deze tegenstrijdigheid uit te klaren. U verklaarde verder dat u er geen hevige reactie kwam op uw bekentenis *sjiïet* te zijn (CGVS, p. 26-27). Gezien u verklaarde dat deze bekentenis de oorzaak was van de latere incidenten die u meemaakte, is komt het weinig plausibel over dat op het moment van de rouwceremonie, een emotionele gebeurtenis waarbij deze bekentenis als aanstootgevend kon ervaren worden, geen reactie komt, en dan maanden later wel in

alle hevigheid (namelijk in de vorm van een dreigbrief en ontvoering). Ook het feit dat deze reactie pas maanden later komt, en er in tussentijd niks meer gebeurde (CGVS, p. 27) is merkwaardig. Uw uitleg dat het misschien maanden duurde tot ze het wisten is hiervoor geen afdoende uitleg, gezien u verklaarde dat na de rouwceremonie van uw schoonbroer overal verspreid zou zijn dat u sjiit bent (CGVS, p. 25).

Omwille van bovenstaande elementen kan geen geloof gehecht worden aan de aanleiding die u aangeeft voor de incidenten die u verklaart meegemaakt te hebben. Hiermee wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook sterk aangetast, en worden ook uw verdere verklaringen rond deze incidenten op zich in een negatief daglicht geplaatst.

Bovendien worden ook uw verklaringen over de incidenten zelf die plaatsvonden na de rouwceremonie niet aannemelijk geacht door het CGVS. U verklaarde een dreigbrief ontvangen te hebben op 25 juni 2015 van het Islamitisch Leger (Jaish Al Islam). Ten eerste wil het CGVS opmerken dat volgens de informatie waarover wij beschikken, het onwaarschijnlijk geacht wordt dat bovenstaande militie zich zou inlaten met het viseren van individuele sjiitische burgers. Uit deze informatie blijkt namelijk dat deze groepering een eerder inclusieve retoriek heeft, zich verzet tegen het viseren van christenen en sjiieten, en zelfs sjiitische leden heeft. Hun doelwitten zijn niet zozeer individuele burgers, maar het Iraakse leger en politie (blauwe map, document 1).

In de dreigbrief (met het logo van al jaysh al islami fil-iraq) die u voorlegt, staat het volgende te lezen: "We hebben je vaker en meerdere malen gewaarschuwd... maar jullie hebben onze waarschuwing genegeerd." (vertaling dreigbrief, zie documentenmapje). Dergelijke formulering wijst erop dat de dreigbrief niet de eerste keer zou geweest zijn dat u bedreigd werd door deze militie. U verklaarde echter dat dit de eerste keer was dat u gecontacteerd werd door deze militie, en kon niet uitleggen om welke reden ze u dan op bovenstaande manier zouden aanspreken (CGVS, p. 27). Verder verklaarde u dat u zowel na de dreigbrief als na de ontvoering van uw zoon klacht indiende bij de politie (CGVS, p. 27-28). U verklaarde zelfs dat u nog op dezelfde dag van de dreigbrief, i.e. 25 juni 2015, hierover klacht neerlegde bij de politie (CGVS, p. 27). Uit de vertaling van de documenten die u voorlegde rond uw klacht bij de politie, blijkt echter dat u enkel klacht indiende op 28 juni 2015, de datum van de ontvoering van uw zoon (vertaling klacht bij politie, zie documentenmapje). U kon hier na confrontatie geen verklaring voor geven (CGVS, p. 28). Opnieuw komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Het CGVS stelde zich verder vragen bij uw reactie op deze dreigbrief, gezien u stelde hierdoor niet echt ongerust te zijn, en geen directe nood voelde om uw wijk te verlaten, omdat u het niet serieus nam (CGVS, p. 29). Indien u dit niet serieus nam, om welke reden zou u dan wel klacht gaan indienen zijn over deze dreigbrief bij de politie, zoals u eerder verklaarde (CGVS, p. 27-28)? U stelde verder dat u niet kon verhuizen na het ontvangen van de dreigbrief, omdat het niet mogelijk is om een verhuis binnen de twee à drie dagen te organiseren (CGVS, p. 29). Volgens uw verklaringen moet hiervoor namelijk een procedure rond het verplaatsen van meubels opgestart worden, die een maand in beslag neemt (CGVS, p. 30). Ten eerste kan hierbij opgemerkt worden, dat van iemand die vreest voor zijn leven, verwacht kan worden dat praktische arrangementen en administratieve rompslomp rond het veranderen van woonplaats, bijzaak worden, en deze persoon zo snel mogelijk zijn huis zou verlaten (CGVS, p. 29-30). Na de ontvoering van uw zoon, was het opeens wel mogelijk om op heel korte tijd een andere woonplaats te vinden, waarbij u zelfs kon rekenen op hulp van de politie, waarmee u ingaat tegen bovenstaande verklaringen rond de reden waarom u niet hiervoor zo snel kon verhuizen (CGVS, p. 9, 29). Ook hierdoor doet u afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde dat u de nood om te verhuizen pas serieus nam na de ontvoering van uw zoon, omdat ze deze ontvoering gebruikten als een waarschuwing en om u hiermee onder druk te zetten de wijk te verlaten (CGVS, p. 29). Deze strategie houdt echter weinig steek, als dit namelijk het doel was van de ontvoering, om welke reden zouden zij dan uw zoon vrijlaten, voordat zij zeker waren dat u effectief de wijk verlaten had? Ook bij dit element slaagt u er niet in om na confrontatie een afdoende verklaring te geven. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw relaas aangetast.

Wanneer u uiteindelijk gevolg geeft aan de bedreiging en uw wijk verlaat, kiest u bovendien voor een adres waar u op voorhand wist allerm minst veilig te zijn. U verklaarde namelijk dat u reeds voordat u verhuisde naar de wijk Al Jihad waar u zus woonde, daar af en toe op bezoek ging. Bij die bezoeken had u volgens uw verklaringen steeds onaangename confrontaties met de buurman van uw zus, Abu Zahra, die lid is van de militie Saraya Al Salaam. U gaf zelfs aan dat u hierdoor dermate schrik had van

Abu Zahra, dat u verschillende werkaanbiedingen in de wijk Al Jihad geweigerd had (CGVS, p. 21-22). Indien u inderdaad zoveel schrik had van deze persoon, en reeds lastig gevallen werd door hem, is het niet aannemelijk dat u juist op deze plaats zou onderduiken nadat u bedreigd werd in uw eigen wijk, en u zich hiermee dus bewust het risico van een nieuwe bedreiging op de hals zou nemen. U verklaarde dat u geen andere keuze had, nergens anders terecht kon (CGVS, p. 22). Nochtans stelde u hiervoor dat u nog een neef had in Misan, het zuiden van Irak waar het veilig is voor sjiïeten. U kon ook daar niet terecht zei u, omdat de band met uw familie verbroken is (CGVS, p. 11). Gezien u verklaarde wel nog contact te hebben met die neef, geeft u zelf aan dat de familiale band niet volledig doorbroken is. Bovendien kan verwacht worden dat in dergelijke situatie familiale strubbelingen opzij worden gezet, en het zoeken naar een veilig onderkomen primeert. U stelde dat u ook niet naar daar kon verhuizen omdat uw vrouw werkte in Bagdad, en ze problemen had als soenniet in Al Jihad, wat zeker hetzelfde zou zijn in Misan (CGVS, p. 11). Over het werk van uw vrouw kan opnieuw gezegd worden, dat in dergelijke situatie niet de job van uw vrouw, maar het vinden van een veilig onderkomen logischerwijze zou primeren. Dat u verder stelt niet naar Misan te kunnen gaan omdat door de problemen die uw vrouw had in Al Jihad bleek dat ze als soennitische niet veilig is in een sjiïtische omgeving, houdt geen steek. Indien u niet eerst naar Al Jihad (waar u al op voorhand wist niet veilig te zijn), maar direct naar Misan was verhuisd, zou uw vrouw namelijk geen problemen gekend hebben in Al Jihad, waardoor u hieruit niet zou kunnen afleiden dat zij als ze in Al Jihad reeds problemen kende, ze dit zeker ook zou kennen in Misan. Omwille van bovenstaande elementen staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op de helling.

Door al deze tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen kunnen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten kunnen louter uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw huwelijksakte kan enkel uw verklaringen rond uw huwelijk ondersteunen. Ook dit element staat hier niet ter discussie. Verder legde u een dreigbrief, klacht bij de politie over deze dreigbrief en ontvoering van uw zoon en klacht van uw vrouw bij de politie over de brandstichting op uw auto. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt ten eerste dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. Bovendien werd hierboven reeds aangegeven dat verschillende van uw verklaringen niet stroken met wat in deze documenten te lezen staat. Dit element brengt zowel de geloofwaardigheid van uw verklaringen als deze van uw documenten in het gedrang.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de

vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er

geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers

die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en die van de Staat anderzijds.

Verzoeker vervolgt: “(...)

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen
- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;
- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen; (...).”.

Verder wijst verzoeker erop dat hij zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden. Verzoeker volhardt in de door hem afgelegde verklaringen en meent dat deze steun vinden in de door hem neergelegde stukken.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging deze te weerleggen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker zet dit middel als volgt uiteen:

“(…) Doordat de Commissaris Generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Irak op grote schaal worden geschonden;

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker het slachtoffer zal worden van gewelddaden;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”.

2.2. Verweerder legt op 15 september 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het onderhavige dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 5 juli 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verweerder legt op 1 december 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het onderhavige dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier wordt vastgesteld dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en evenmin zwaarwegende gronden dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk maakt omdat geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die aan de basis van deze vrees of dit risico zouden liggen.

De incidenten die u aanhaalde, waren volgens uw verklaringen het gevolg van het feit dat tijdens de rouwceremonie van uw schoonbroer was uitgelekt dat u *sjiïet bent* (CGVS, p. 25). Ten eerste hecht het CGVS geen geloof aan de verklaringen die u aflegt over de rouwceremonie van uw schoonbroer die bij u thuis plaatsvond en waarbij door de aanwezigheid van *sjiïtische elementen* bleek dat u *sjiïet* was. U verklaarde namelijk zelf eerst dat u angstvallig verborgen hield in de soennitische wijk waar u woonde dat u zelf *sjiïet* was. U gaf zelfs aan hoe u dit verborgen hield, namelijk door te zeggen dat u van de soennitische stam Al Saadoun was uit het zuiden, zodat de bewoners uit de wijk Ameriya, die sinds 2006 volledig soennitisch geworden was, door uw accent uit Zuid-Irak niet zouden aannemen dat u *sjiïtisch* was (CGVS, p. 8). Uw schoonbroer M.(...) werd in maart 2015 vermoord, omdat hij als soenniet aanwezig was in een *sjiïtische wijk* (CGVS, p. 25). De begrafenisceremonie vond plaats bij u thuis, waarbij u er niet aan dacht zou hebben om opvallende *sjiïtische decoratieve elementen* uit uw huis weg te halen, namelijk foto's van *sjiïtische imams*, het zwaard van de imam en het vaste zand waarop *sjiïeten bidden* (CGVS, p. 17). Gezien u in eerste instantie verklaart angstvallig te verbergen dat u *sjiïet bent*, is het niet aannemelijk dat u deze elementen liet hangen in uw huis tijdens de begrafenisceremonie van uw soennitische schoonfamilie, in een overwegend soennitische wijk.

Uw schoonbroer werd als soenniet vermoord door *sjiïeten* en was dus het slachtoffer van sektarisch geweld van *sjiïeten* tegen soennieten (CGVS, p.25). Gezien de sektarische omstandigheden van zijn dood, kan men verwachten dat u juist extra waakzaam zou zijn om geen aandacht te vestigen op uw *sjiïtische achtergrond*. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u door de emoties bij de dood van uw schoonbroer hier niet bij stilstond en u een eenvoudig persoon bent die geen aandacht besteedt aan dergelijke details (CGVS, p. 26). Het CGVS ontkent niet dat u emoties invloed kunnen hebben op de handelingen van een persoon. Toch wordt uw uitleg hiervoor niet als afdoende geacht omdat u hiervoor zelf verklaarde erg waakzaam te zijn om uw *sjiïtische achtergrond* te verbergen. Hierbij gaf u aan wel aandacht aan details als uw Zuiders accent te besteden, door namelijk te zeggen dat u van de Al Saadoun stam was (CGVS, p. 8). Het is dan ook niet aannemelijk dat uw emotionele toestand na het overlijden van uw schoonbroer, zeker in de huidige context van sektarische spanningen in Irak, uw waakzaamheid hierover zou tenietdoen.

Er werd u ook gevraagd wie de mensen waren die naar de rouwceremonie bij uw thuis kwamen, waarop u antwoordde dat dit verwanten waren van uw echtgenote en burens die u niet allemaal kende (CGVS, p. 26). Gezien u dus ook mensen bij uw thuis verwachtte die u niet kende, kon u niet weten of u de personen die bij uw thuis langskwamen kon vertrouwen. Ook hierdoor is het niet plausibel dat u niet stilstond bij het gevaar dat kon lopen door *sjiïtische elementen* zichtbaar te laten hangen in uw huis.

Verder verklaarde u dat u na het zien van deze elementen gevraagd werd of u *sjiïtisch bent*, en dat u dat toen gewoonweg toegaf (CGVS, p. 26). Dat u dit na één enkele vraag iets toegaf wat u jarenlang verborgen hield, is opnieuw een element in uw verklaringen dat wenkbrauwen doet fronsen. Gevraagd hoe dit kon, stelde u dat u dit niet meer kon ontkennen na het zien van deze symbolen, dat u zich geen zorgen maakte bij deze vraag en spontaan antwoordde en dat u nooit verwacht had dat mensen bij u thuis zouden langskomen (CGVS, p. 26-27). Ook deze verklaring kan niet aanvaard worden. Van iemand die namelijk jarenlang verbergt *sjiïet te zijn*, kan ten eerste toch meer weerstand verwacht worden, wanneer zijn geheim dreigt ontdekt te worden. Bovendien raakt uw uitspraak geen mensen bij u thuis verwacht te hebben, kant noch wal, gezien het om een georganiseerde rouwceremonie ging en niet om een onverwachts bezoek. Het CGVS wijst er bovendien op dat uw verklaringen over uw antwoord op de vraag of u *sjiïet* was verschillen bij het CGVS en DVZ, waar u namelijk verklaarde ontkend te hebben *sjiïet te zijn* (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u na confrontatie met deze tegenstrijdigheid enkel kan uitbrengen dat u zich niet meer herinnert dit verklaard te hebben bij DVZ (CGVS, p. 26), is allerm minst voldoende om deze tegenstrijdigheid uit te klaren. U verklaarde verder dat u er geen hevige reactie kwam op uw bekentenis *sjiïet te zijn* (CGVS, p. 26-27). Gezien u verklaarde dat deze bekentenis de oorzaak was van de latere incidenten die u meemaakte, is komt het weinig plausibel over dat op het moment van de rouwceremonie, een emotionele gebeurtenis waarbij deze bekentenis als aanstootgevend kon ervaren worden, geen reactie komt, en dan maanden later wel in alle hevigheid (namelijk in de vorm van een dreigbrief en ontvoering). Ook het feit dat deze reactie pas maanden later komt, en er in tussentijd niks meer gebeurde (CGVS, p. 27) is merkwaardig. Uw uitleg dat het misschien maanden duurde tot ze het wisten is hiervoor geen afdoende uitleg, gezien u verklaarde dat na de rouwceremonie van uw schoonbroer overal verspreid zou zijn dat u *sjiïet bent* (CGVS, p. 25).

Omwille van bovenstaande elementen kan geen geloof gehecht worden aan de aanleiding die u aangeeft voor de incidenten die u verklaart meegemaakt te hebben. Hiermee wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook sterk aangetast, en worden ook uw verdere verklaringen rond deze incidenten op zich in een negatief daglicht geplaatst.

Bovendien worden ook uw verklaringen over de incidenten zelf die plaatsvonden na de rouwceremonie niet aannemelijk geacht door het CGVS. U verklaarde een dreigbrief ontvangen te hebben op 25 juni 2015 van het Islamitisch Leger (Jaish Al Islam). Ten eerste wil het CGVS opmerken dat volgens de informatie waarover wij beschikken, het onwaarschijnlijk geacht wordt dat bovenstaande militie zich zou inlaten met het viseren van individuele sjiitische burgers. Uit deze informatie blijkt namelijk dat deze groepering een eerder inclusieve retoriek heeft, zich verzet tegen het viseren van christenen en sjiieten, en zelfs sjiitische leden heeft. Hun doelwitten zijn niet zozeer individuele burgers, maar het Iraakse leger en politie (blauwe map, document 1).

In de dreigbrief (met het logo van al jaysh al islami fil-iraq) die u voorlegt, staat het volgende te lezen: "We hebben je vaker en meerdere malen gewaarschuwd... maar jullie hebben onze waarschuwing genegeerd." (vertaling dreigbrief, zie documentenmapje). Dergelijke formulering wijst erop dat de dreigbrief niet de eerste keer zou geweest zijn dat u bedreigd werd door deze militie. U verklaarde echter dat dit de eerste keer was dat u gecontacteerd werd door deze militie, en kon niet uitleggen om welke reden ze u dan op bovenstaande manier zouden aanspreken (CGVS, p. 27). Verder verklaarde u dat u zowel na de dreigbrief als na de ontvoering van uw zoon klacht indiende bij de politie (CGVS, p. 27-28). U verklaarde zelfs dat u nog op dezelfde dag van de dreigbrief, i.e. 25 juni 2015, hierover klacht neerlegde bij de politie (CGVS, p. 27). Uit de vertaling van de documenten die u voorlegde rond uw klacht bij de politie, blijkt echter dat u enkel klacht indiende op 28 juni 2015, de datum van de ontvoering van uw zoon (vertaling klacht bij politie, zie documentenmapje). U kon hier na confrontatie geen verklaring voor geven (CGVS, p. 28). Opnieuw komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Het CGVS stelde zich verder vragen bij uw reactie op deze dreigbrief, gezien u stelde hierdoor niet echt ongerust te zijn, en geen directe nood voelde om uw wijk te verlaten, omdat u het niet serieus nam (CGVS, p. 29). Indien u dit niet serieus nam, om welke reden zou u dan wel klacht gaan indienen zijn over deze dreigbrief bij de politie, zoals u eerder verklaarde (CGVS, p. 27-28)? U stelde verder dat u niet kon verhuizen na het ontvangen van de dreigbrief, omdat het niet mogelijk is om een verhuis binnen de twee à drie dagen te organiseren (CGVS, p. 29). Volgens uw verklaringen moet hiervoor namelijk een procedure rond het verplaatsen van meubels opgestart worden, die een maand in beslag neemt (CGVS, p. 30). Ten eerste kan hierbij opgemerkt worden, dat van iemand die vreest voor zijn leven, verwacht kan worden dat praktische arrangementen en administratieve rondslomp rond het veranderen van woonplaats, bijzaak worden, en deze persoon zo snel mogelijk zijn huis zou verlaten (CGVS, p. 29-30). Na de ontvoering van uw zoon, was het opeens wel mogelijk om op heel korte tijd een andere woonplaats te vinden, waarbij u zelfs kon rekenen op hulp van de politie, waarmee u ingaat tegen bovenstaande verklaringen rond de reden waarom u niet hiervoor zo snel kon verhuizen (CGVS, p. 9, 29). Ook hierdoor doet u afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde dat u de nood om te verhuizen pas serieus nam na de ontvoering van uw zoon, omdat ze deze ontvoering gebruikten als een waarschuwing en om u hiermee onder druk te zetten de wijk te verlaten (CGVS, p. 29). Deze strategie houdt echter weinig steek, als dit namelijk het doel was van de ontvoering, om welke reden zouden zij dan uw zoon vrijlaten, voordat zij zeker waren dat u effectief de wijk verlaten had? Ook bij dit element slaagt u er niet in om na confrontatie een afdoende verklaring te geven. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw relaas aangetast.

Wanneer u uiteindelijk gevolg geeft aan de bedreiging en uw wijk verlaat, kiest u bovendien voor een adres waar u op voorhand wist allerm minst veilig te zijn. U verklaarde namelijk dat u reeds voordat u verhuisde naar de wijk Al Jihad waar u zus woonde, daar af en toe op bezoek ging. Bij die bezoeken had u volgens uw verklaringen steeds onaangename confrontaties met de buurman van uw zus, Abu Zahra, die lid is van de militie Saraya Al Salaam. U gaf zelfs aan dat u hierdoor dermate schrik had van Abu Zahra, dat u verschillende werkaanbiedingen in de wijk Al Jihad geweigerd had (CGVS, p. 21-22). Indien u inderdaad zoveel schrik had van deze persoon, en reeds lastig gevallen werd door hem, is het niet aannemelijk dat u juist op deze plaats zou onderduiken nadat u bedreigd werd in uw eigen wijk, en u zich hiermee dus bewust het risico van een nieuwe bedreiging op de hals zou nemen. U verklaarde dat u geen andere keuze had, nergens anders terecht kon (CGVS, p. 22). Nochtans stelde u hiervoor dat u nog een neef had in Misan, (...). U kon ook daar niet terecht zei u, omdat de band met uw familie

verbroken is (CGVS, p. 11). Gezien u verklaarde wel nog contact te hebben met die neef, geeft u zelf aan dat de familiale band niet volledig doorbroken is. Bovendien kan verwacht worden dat in dergelijke situatie familiale strubbelingen opzij worden gezet, en het zoeken naar een veilig onderkomen primeert. U stelde dat u ook niet naar daar kon verhuizen omdat uw vrouw werkte in Bagdad, en ze problemen had als soenniet in Al Jihad, wat zeker hetzelfde zou zijn in Misan (CGVS, p. 11). Over het werk van uw vrouw kan opnieuw gezegd worden, dat in dergelijke situatie niet de job van uw vrouw, maar het vinden van een veilig onderkomen logischerwijze zou primeren. Dat u verder stelt niet naar Misan te kunnen gaan omdat door de problemen die uw vrouw had in Al Jihad bleek dat ze als soennitische niet veilig is in een sjiitische omgeving, houdt geen steek. Indien u niet eerst naar Al Jihad (waar u al op voorhand wist niet veilig te zijn), maar direct naar Misan was verhuisd, zou uw vrouw namelijk geen problemen gekend hebben in Al Jihad, waardoor u hieruit niet zou kunnen afleiden dat zij als ze in Al Jihad reeds problemen kende, ze dit zeker ook zou kennen in Misan. Omwille van bovenstaande elementen staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op de helling.

Door al deze tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen kunnen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten kunnen louter uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw huwelijksakte kan enkel uw verklaringen rond uw huwelijk ondersteunen. Ook dit element staat hier niet ter discussie. Verder legde u een dreigbrief, klacht bij de politie over deze dreigbrief en ontvoering van uw zoon en klacht van uw vrouw bij de politie over de brandstichting op uw auto. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt ten eerste dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. Bovendien werd hierboven reeds aangegeven dat verschillende van uw verklaringen niet stroken met wat in deze documenten te lezen staat. Dit element brengt zowel de geloofwaardigheid van uw verklaringen als deze van uw documenten in het gedrang. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker, waar hij doorheen de administratieve procedure voorhield dat hij problemen kreeg in de soennitische wijk al-Ameriyah nadat tijdens de rouwceremonie van zijn schoonbroer was uitgelekt dat hij sjiit is, hij thans in zijn verzoekschrift stelt dat de rouwceremonie in kwestie ter ere van zijn broer werd gehouden. Een dermate frappante tegenstrijdigheid met betrekking tot een kernaspect van verzoekers asielrelaas doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. De stelling dat verzoeker op de rouwceremonie enkel familieleden en vrienden van zijn broer zou hebben verwacht en er daarbij van uitging dat deze net zoals hem sjiitisch zouden zijn, houdt derhalve geen steek in het licht van eerder afgelegde verklaringen, waaruit blijkt dat de rouwceremonie gehouden werd ter ere van zijn soennitische schoonbroer in aanwezigheid van verwanten van zijn soennitische vrouw en burens uit de soennitische wijk waar zij woonden.

Waar verzoeker wijst op de emotionele toestand waarin hij op het ogenblik van de rouwceremonie zou hebben verkeerd, merkt de Raad op dat hieromtrent in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd:

"Uw schoonbroer werd als soenniet vermoord door sjiiten en was dus het slachtoffer van sektarisch geweld van sjiiten tegen soennieten (CGVS, p.25). Gezien de sektarische omstandigheden van zijn dood, kan men verwachten dat u juist extra waakzaam zou zijn om geen aandacht te vestigen op uw sjiitische achtergrond. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u door de emoties bij de dood van uw schoonbroer hier niet bij stilstond en u een eenvoudig persoon bent die geen aandacht besteedt aan dergelijke details (CGVS, p. 26). Het CGVS ontkent niet dat u emoties invloed kunnen hebben op de handelingen van een persoon. Toch wordt uw uitleg hiervoor niet als afdoende geacht omdat u hiervoor zelf verklaarde erg waakzaam te zijn om uw sjiitische achtergrond te verbergen. Hierbij gaf u aan wel aandacht aan details als uw Zuiders accent te besteden, door namelijk te zeggen dat u van de Al Saadoun stam was (CGVS, p. 8). Het is dan ook niet aannemelijk dat uw emotionele toestand na het overlijden van uw schoonbroer, zeker in de huidige context van sektarische spanningen in Irak, uw waakzaamheid hierover zou tenietdoen."

Waar verzoeker herhaalt dat hij zonder meer toegaf dat hij sjiit is, toen hem daarnaar werd gevraagd door aanwezigen die de sjiitische elementen in zijn huis opmerkten, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat deze verklaring strijdig is met de verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken volgens dewelke verzoeker de soennitische mannen zei dat hij van soennitische afkomst is en zeker geen sjiit is (stuk 18, vragenlijst, vraag 3.5). Nog daargelaten voormelde tegenstrijdigheid, kan de eenvoudige uitleg dat verzoeker niet langer de moed zou hebben gehad om zijn sjiitische identiteit verborgen te houden, mede gelet op de emoties die hij zou hebben gevoeld, niet op afdoende wijze verklaren waarom iemand die jarenlang verbergt sjiit te zijn zonder enige weerstand zijn pogingen daartoe staakt op het moment dat zijn geheim dreigt ontdekt te worden.

Verzoeker stelt dat uit algemene informatie blijkt dat het Islamitisch Leger zich niet enkel richt tegen het Iraakse leger en politie, doch eveneens sjiieten viseert. Hij laat evenwel na deze informatie te voegen en beperkt zich derhalve tot een blote bewering die geen afbreuk vermag te doen aan de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit niet blijkt dat het Islamitisch Leger zich zou inlaten met het viseren van individuele sjiitische burgers.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk werd geconfronteerd met het feit dat in de door hem voorgelegde dreigbrief sprake is van meerdere voorafgaande waarschuwingen, maar dat hij dit niet kon verklaren in het licht van zijn bewering voorheen niet door het Islamitisch Leger te zijn bedreigd (stuk 5, gehoorverslag, p. 27). De verklaring dat de dreigbrief in kwestie niet enkel aan verzoeker zou zijn verzonden *“doch tevens aan alle andere sjiieten in diens dorp werd overgemaakt”*, reden waarom volgens verzoeker in de dreigbrief staat dat *“jullie (...) onze waarschuwing (hebben) genegeerd”*, wordt louter *post factum* aangevoerd en vindt geen steun in verzoekers eerdere verklaringen. Deze uitleg is evenmin aannemelijk gelet op de vaststelling dat de dreigbrief specifiek gericht blijkt aan *“de onreine weigeraar / R.(...) A.(...) A.(...)”*.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tweemaal klacht heeft ingediend bij de politie, met name op de dag dat hij de dreigbrief ontving en op de dag dat zijn zoon werd ontvoerd, merkt de Raad op dat uit de vertaling van de relevante documenten die door verzoeker met betrekking tot zijn klacht bij de politie werden voorgelegd blijkt dat hij enkel een klacht indiende op de dag van de ontvoering van zijn zoon en dat hij tijdens zijn gehoor niet kon verklaren waarom geen schriftelijke weerslag kan worden gevonden van de klacht die hij naar aanleiding van de dreigbrief zou hebben ingediend (stuk 5, gehoorverslag, p. 28).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet op overtuigende wijze verklaart waarom hij aan de problemen in de soennitische wijk al-Ameriyah niet kon ontsnappen door zich met zijn gezin bij een familielid te vestigen dat in een overwegend sjiitisch landsdeel woont. Verzoeker verklaarde immers dat zowel zijn ouders als een zus en schoonbroer van hem, alsook tantes, een oom en een neef langs vaderskant in de provincie Misan wonen (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 9-11). Dat verzoeker buiten een andere wijk in Bagdad geen alternatief zou hebben gevonden om zich te vestigen omdat hij niet meer welkom zou zijn geweest bij zijn neef in Misan – verzoeker zou met deze neef wel nog telefonisch contact hebben – is derhalve geen toereikende uitleg. Bovendien dient te worden vastgesteld dat waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn ouders in Bagdad verblijven, hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde dat zij reeds sinds 2005 in de provincie Misan verblijven (stuk 18, verklaring DVZ, rubriek 13A; stuk 5, gehoorverslag, p. 9), en hij derhalve geen coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de huidige verblijfplaats van zijn ouders.

Noch de algemene bewering dat alle sjiieten worden gevisieerd, noch het gegeven dat uit diverse internationale rapporten zou blijken dat Islamitische Staat voornamelijk de sjiitische burgerbevolking viseert, noch (niet nader genoemde) informatie waaruit zou blijken dat de mensenrechten in Irak op grote schaal worden geschonden, volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Waar verzoeker opmerkt dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan

geven. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die er op wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

Waar verzoeker wijst op de stukken die door hem ter ondersteuning van zijn asielrelaas werden voorgelegd, stelt de Raad vast dat deze wel degelijk in rekening werden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd waarom deze geen afbreuk kunnen doen aan het besluit dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van die wet aantoonde:

“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten kunnen louter uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw huwelijksakte kan enkel uw verklaringen rond uw huwelijk ondersteunen. Ook dit element staat hier niet ter discussie. Verder legde u een dreigbrief, klacht bij de politie over deze dreigbrief en ontvoering van uw zoon en klacht van uw vrouw bij de politie over de brandstichting op uw auto. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt ten eerste dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken. Bovendien werd hierboven reeds aangegeven dat verschillende van uw verklaringen niet stroken met wat in deze documenten te lezen staat. Dit element brengt zowel de geloofwaardigheid van uw verklaringen als deze van uw documenten in het gedrang.”.

In de mate dat verzoeker er niet in slaagt de hoger gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en door de Raad pertinent en terecht worden bevonden, onderuit te halen of te weerleggen, kan hij niet worden bijgetreden waar hij poneert dat de bestreden beslissing nalaat de gepaste belangenafweging te maken en geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking neemt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie en het gewapend conflict in Irak.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land

uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verwerende partij kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van

ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *"ramadanoffensief"* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Voor al soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad elementen, eigen aan verzoeker, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, waardoor deze feiten niet kunnen worden aangemerkt als persoonlijke omstandigheden waardoor hij een verhoogd risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker zijn profiel als sjiïet als persoonlijke omstandigheid aanmerkt, kan niet worden ingezien dat dit element tot gevolg heeft dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon om omwille van het willekeurig geweld in Bagdad. Verzoeker toont ook niet aan dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF